

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **R. D.**, Mgr. Petrem Balabánem, advokátem se sídlem Tábořská 411/34, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2021, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2022, č. j. 17 Ad 10/2021-129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešeno posouzení poklesu pracovní schopnosti pro účely invalidity. Žalobkyně od roku 2018 pobírala invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, jelikož její pracovní schopnost poklesla o 70 %. Na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Nový Jičín ze dne 11. 8. 2020 (dále jen „posudek ze dne 11. 8. 2020“) jí však byla prvoinstančním rozhodnutím žalované výše důchodu snížena na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Dle posudku ze dne 11. 8. 2020 bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole II., oddílu A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), konkrétně onkologické onemocnění v remisi po mastektomii obou prsů, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 25 % s ohledem na dělnickou profesi žalobkyně. Vzhledem k dalšímu postižení se tato hodnota podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila o 10 %. Míra poklesu pracovní schopnosti byla tedy stanovena na 35 %, která dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“), odpovídá invaliditě prvního stupně.

[2] Žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala k ČSSZ námitky. Následně byl dne 1. 12. 2020 vypracován posudek žalované (dále jen „posudek ze dne 1. 12. 2020“). Dle tohoto posudku žalobkyně již nebyla invalidní vůbec, jelikož její pracovní schopnost poklesla jen o 25 %. Rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu bylo shledáno stejné zdravotní postižení jako v posudku ze dne 11. 8. 2020, avšak s tím rozdílem, že žalobkyně netrpí žádným dalším postižením, které by hodnotu poklesu pracovní schopnosti zvýšilo. Horní hranice poklesu byla určena pouze s ohledem na dělnickou profesi žalobkyně. Proti posudku ze dne 1. 12. 2020 se žalobkyně ohradila ve svém podání ze dne 31. 12. 2020 a požádala o zohlednění nových skutečností a důkazů. Dne 19. 1. 2021 bylo vydáno napadené rozhodnutí, které posoudilo námitky nad jejich rozsah a žalobkyni zcela odejmul invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Žalovaná se v něm vyjádřila mimo jiné i k podání ze dne 31. 12. 2020 s tím, že posudek ze dne 1. 12. 2020 byl vypracován na základě spolehlivě zjištěných skutečností, a odkázala žalobkyni k případnému podání nové žádosti o invalidní důchod.

[3] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala ke krajskému soudu žalobu. V ní uvedla, že žalovaná nezohlednila gynekologickou operaci, kterou žalobkyně podstoupila v říjnu 2020, a lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře z oboru ortopedie, MUDr. R. V., ze dne 16. 12. 2020 doloženou v podání ze dne 31. 12. 2020. Dále také dostatečně nevysvětlila, proč je posudek ze dne 11. 8. 2020 nadhodnocený. Žalobkyně žalované vytkla, že nevyhověla její žádosti o poskytnutí delší lhůty pro doplnění relevantní zdravotnické dokumentace. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k nesprávnému závěru, že nebylo třeba zvýšení procentního hodnocení dle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, jelikož žalobkyně trpěla řadou dalších zdravotních postižení. Doložila další aktuální lékařské zprávy, z oboru ortopedie a psychiatrie, dle kterých jí byla diagnostikována depresivní porucha ve střední fázi. V rámci řízení před krajským soudem byl dne 18. 6. 2021 vypracován další posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudek ze dne 18. 6. 2021“), který potvrdil, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně činí 25 % s přihlédnutím k ostatním zdravotním postižením, nikoliv k dělnické profesi žalobkyně. Tento posudek byl následně doplněn posudkem ze dne 15. 12. 2021, který dodatečně zdůvodnil namítané nezohlednění předložených lékařských zpráv z oboru psychiatrie, ortopedie a neurologie.

[4] Na základě námitek žalobkyně byl dne 20. 4. 2022 vypracován srovnávací posudek posudkovou komisí v Brně (dále jen „srovnávací posudek“). Posudková komise zhodnotila pokles pracovní schopnosti v rozmezí 15 - 25 % se stanovením horní hranice pro další zdravotní postižení. Za rozhodující příčinu shledala stav po oboustranné mastektomii pro karcinom v pravém prsu, tedy onkologické onemocnění v remisi. Posudková komise dospěla k závěru, že další zdravotní postižení nemají posudkově významný vliv – odchýlila se tedy od posudku ze dne 11. 8. 2020, jelikož neshledala funkční postižení pravé horní končetiny. Své závěry opřela o vlastní vyšetření a lékařské zprávy. K namítanému gynekologickému onemocnění posudková komise neshledala, že by v návaznosti na gynekologickou operaci z října 2020 žalobkyně trpěla dalšími bolestmi a potížemi. Z psychiatrického hlediska neshledala významný vliv duševního hendikepu na pracovní uplatnění žalobkyně. V souladu s napadeným rozhodnutím konstatovala, že žalobkyně je schopna vykonávat práci s vyvarováním se jednostrannému statickému přetěžování a je také schopna získat případnou rekvalifikaci.

pokračování

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na ustálenou judikaturu a praxi, dle které soud nezkoumá věcnou správnost posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Soud dospěl k názoru, že všechny vypracované posudky mají nezbytné náležitosti, posudkové komise se v nich vypořádaly se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své závěry náležitě odůvodnily. Jako nespornou krajský soud vzal skutečnost, že rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je stav po ablaci pravého prsu s exacerbací axily pro karcinom, v remisi. Dále se ztotožnil s určením horní hranice poklesu pracovní schopnosti pro další zdravotní postižení, a nikoliv pro její dělnickou profesi. Krajský soud dále nepřivěděl námitce upřednostnění závěrů z klinických vyšetření posudkovými komisemi, k námitce neprodloužení lhůty pro doplnění dokumentace a k nesprávnému obsazení posudkových komisí, na které v průběhu soudního řízení žalobkyně opakovaně upozorňovala. Krajský soud tedy žalobu zamítl se závěrem, že žalobkyně nebyla k datu napadeného rozhodnutí invalidní, jelikož její pracovní schopnost poklesla o 25 %.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Napadený rozsudek je dle stěžovatelky založen na nesprávných skutkových zjištěních, která jsou v rozporu s doloženými lékařskými zprávami a s posudkem ze dne 11. 8. 2020. Tyto lékařské zprávy považuje stěžovatelka za věrohodné, správné a úplné, což v soudním řízení ani nebylo zpochybněno. Stěžovatelka přitom poskytla žalované, posudkovým lékařům i soudu ucelený soubor lékařských zpráv, které se vztahují ke zdravotním problémům, jimiž trpěla ke dni vydání napadeného rozhodnutí (19. 1. 2021). Stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně vymezila doložené lékařské zprávy, které nebyly vzaty krajským soudem v úvahu.

[8] Stěžovatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že posudková komise nemá primárně provádět vlastní klinická zjištění, což v daném případě nebylo dodrženo. Posudkové komise sice krátce vyšetřily stěžovatelku, jejich závěry však byly v rozporu s obsahem klinických zjištění, která byla součástí správního spisu. Tyto rozdíly nebyly řádně vysvětleny.

[9] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka shledává v nedostatku důvodů, jelikož se krajský soud nevypořádal s hlavními námitkami, které stěžovatelka proti vypracovaným posudkům uplatňovala, nepřihlédl ke stěžovatelkou doloženým lékařským zprávám a místo toho přikládal vyšší váhu závěrům vypracovaných posudků. Dále krajský soud nepřihlédl k jednomu z jejích vyjádření, ve kterém poukazovala na nutnost vyšetření magnetickou rezonancí. Posudková komise při zpracování srovnávacího posudku měla vyčkat na výsledky magnetické rezonance, kterou plánovala stěžovatelka absolvovat a o níž posudkovou komisi vyrozuměla. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný také z důvodu, že odlišný názor vyslovený v posudku ze dne 1. 12. 2020 od názoru posudku ze dne 11. 8. 2020 nebyl v přezkumném správním řízení ani v řízení před krajským soudem náležitě vysvětlen.

[10] Dále se krajský soud dopustil pochybení, jelikož zamítl návrh na vypracování znaleckého posudku, popř. doplnění posudku posudkovou komisí a také návrh na účastnický výslech stěžovatelky.

[11] Dle stěžovatelky neměla být vyloučena aplikace § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, kterým se horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti zvyšuje o 10 % z důvodu více zdravotních postižení. Další zdravotní postižení mělo spočívat ve vleklém bolestivém syndromu krční páteře doloženým lékařskými zprávami a posudkem ze dne 11. 8. 2020 a v psychickém omezení doloženém lékařskou zprávou od psychiatra. Dále byl dle stěžovatelky dán důvod k aplikaci § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity, dle kterého se horní hranice poklesu pracovní schopnosti zvyšuje o 10 %, pokud má zdravotní stav vliv na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace.

[12] Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožňuje s napadeným rozsudkem, a to konkrétně s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky, ale i s posouzením náležitostí, úplnosti a přesvědčivosti vypracovaných posudků. Navrhuje tedy zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Pokud se týče posledního z uvedených typových případů přijatelnosti, zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí bude shledáno především tehdy, jestliže krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci

pokračování

hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy zjevných pochybení krajského soudu.

[17] Stěžovatelka výslovně netvrdí, proč by měla být kasační stížnost přijatelná. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl dán některý z uvedených případů přijatelnosti. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady tento kasační důvod naplňují (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě a následně i v průběhu samotného řízení před soudem. Dle rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 Ads 39/2023-22, odst. [17], *„vznes-li účastník řízení námitky, které úplnost či přesvědčivost posudku zpochybní, měl by si krajský soud vyžádat doplňující posudek. V žádosti o něj je nutno přesně označit skutečnosti, tvrzení či jiná zjištění, k nimž se má komise v doplňujícím posudku vyjádřit. Teprve v situaci, kdy ani doplňující posudek posudkové komise nesplňuje podle názoru soudu požadavky na úplnost a přesvědčivost (k těmto také shora citovaná judikatura), může si soud vyžádat posudek od jiné posudkové komise, případně posudek znalce.“* Poté, co stěžovatelka vznesla několik námitek proti posudku ze dne 18. 6. 2021, nechal krajský soud tento posudek doplnit. Posléze zadal vypracování srovnávacího posudku u jiné posudkové komise. Tyto posudky na základě námitek přihlédly k doloženým lékařským zprávám z oboru ortopedie, psychiatrie a neurologie a zaměřily se i na zjišťování dalších zdravotních postižení stěžovatelky. Krajský soud dále reagoval na výtky stěžovatelky ohledně obsazení posudkových komisí a vysvětlil, z jakého důvodu tyto považuje za řádně obsazené lékaři z příslušných oborů (viz bod 14. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se nad to ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelka neuvedla žádnou argumentaci, dle které by zpochybnila vypracované posudky pro nesprávné obsazení posudkových komisí. Nelze tedy konstatovat, že by se krajský soud námitkami stěžovatelky nezabýval.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že posouzení zdravotního stavu, potažmo invalidity, je otázkou odbornou, medicínskou, k níž soud nemá potřebné odborné znalosti; soud proto musí vycházet z odborných závěrů a nemůže si učinit o této otázce posudek sám (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Ads 202/2016-29, odst. [19]).

[21] Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zřizuje jako své orgány posudkové komise. V jimi vypracovaných posudcích se hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale formulují se v něm i posudkové závěry

o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku vlastní odborné erudice odkázán; proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (srov. například rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, č. 526/2005 Sb. NSS, či ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016-57, odst. [25]). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být mimo jiné zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy (viz rozsudky NSS z dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20, odst. [15], či č. j. 5 Ads 202/2016-29, odst. [22]). Tyto požadavky posudky v projednávané věci ve svém souhrnu splňují.

[22] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud nepochybil, když zamítl návrh na vypracování dalšího znaleckého posudku. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou NSS, konkrétně s již výše zmíněným rozsudkem č. j. 7 Ads 39/2023-22. Posudek ze dne 18. 6. 2021, jeho doplnění a srovnávací posudek byly dostačujícími podklady pro rozhodnutí ve věci. Srovnávací posudek dospěl k stejnému závěru jako posudek ze dne 18. 6. 2021, vypracování dalšího znaleckého posudku by tak bylo nadbytečné.

[23] Dle Nejvyššího správního soudu také není vadou mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku zamítnutí účastnického výsledku stěžovatelky. Jak vyplývá z „Protokolu o jednání před soudem prvního stupně“ ze dne 1. 6. 2022 (dále jen „protokol o jednání“), který je součástí soudního spisu, právní zástupce stěžovatelky dal výslech stěžovatelky krajskému soudu pouze ke zvážení. Stěžovatelka se měla osobně vyjádřit k charakteru svého postižení a vlivu tohoto postižení na její pracovní a sociální život. Na toto téma se však opakovaně písemně vyjádřila již v průběhu řízení před krajským soudem, ale také osobně, když se účastnila jednání posudkových komisí. Z návrhu na účastnický výslech nevyplývalo, že by stěžovatelka měla krajskému soudu sdělit další skutečnosti nad rámec toho, co doposud tvrdila. Krajský soud tedy nepochybil, když účastnický výslech stěžovatelky neprovedl.

[24] Nejvyšší správní soud považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný. Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka v průběhu řízení doložila nespočet lékařských zpráv od ošetřujících lékařů, vyjadřovala se k věci ve svých vyjádřeních, ale i osobně před posudkovými komisemi a posudkoví lékaři provedli vlastní vyšetření stěžovatelky. Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí se stěžovatelkou, která uvádí, že krajský soud nevzal v úvahu některé doložené lékařské zprávy. Na straně 5 srovnávacího posudku, který je podkladem napadeného rozsudku, je jasně uvedeno, že tyto lékařské zprávy byly zahrnuty do podkladové lékařské dokumentace a posudková komise na některé z nich i přímo odkazovala na str. 6 srovnávacího posudku.

[25] S námitkou rozporu výsledků vyšetření posudkovými komisemi s výsledky lékařských zpráv se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a dodává, že stěžovatelka obecně opakuje rozpornost posudků a lékařských zpráv, neuvádí však konkrétně, v čem ji spatřuje. Posudková komise se ve srovnávacím posudku sice odchýlila od závěru posudku ze dne 11. 8. 2020 (konkrétně v posouzení funkčního postižení pravé horní končetiny), své odlišné

pokračování

stanovisko však dostatečně zdůvodnila (viz str. 7 a 8 srovnávacího posudku). Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s krajským soudem, že vyšetření posudkovými lékaři bylo na místě, jelikož dle ustálené judikatury NSS má „*osobní vyšetření zvláštní význam, existují-li rozpory mezi posudkovým hodnocením a podkladovými materiály*“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ads 337/2016-33, odst. [16]). Z posudků ani nevyplývá, že by posudkové komise akcentovaly vlastní klinická zjištění oproti doloženým lékařským zprávám.

[26] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytknula, že nepovažoval za nezbytné vyšetření magnetickou rezonancí. Z protokolu o jednání vyplývá, že při dodatečném doložení lékařské zprávy z magnetické rezonance stěžovatelka neuvedla jakékoliv tvrzení, které by mělo závěry doposud vypracovaných posudků vyvrátit. Sama přiznala, že magnetická rezonance pouze potvrzuje to, co je již obsahem správního a soudního spisu. Obsahem správního a soudního spisu jsou lékařské zprávy a posudky vyvracející, že by stěžovatelka trpěla jakoukoliv patologií na skeletu ramenního kloubu či jiným funkčním postižením horních nebo dolních končetin. Posudková komise ve srovnávacím posudku přesvědčivě zdůvodnila, proč neshledala žádné funkční postižení končetin a vyrovnala se při tom se všemi doposud doloženými podklady, které považovala za dostatečné. Nejvyšší správní soud tedy neshledal chybným postup krajského soudu ani posudkové komise při vypracování srovnávacího posudku, pokud nezahrnuly do svého posouzení výsledky z magnetické rezonance.

[27] Stěžovatelka polemizuje s vyloučením aplikace § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti dle ní měla být zvýšena o 10 % z důvodu dalších zdravotních postižení (tj. vleklého bolestivého syndromu krční páteře a psychického omezení). Také měla být zvýšena s přihlédnutím k dělnické profesi stěžovatelky o 10 % dle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity. Jak již bylo výše vysvětleno, soud nemá dostatek odborné aprobace k tomu, aby mohl posoudit otázku zdravotního stavu sám. Proto vychází z vypracovaných posudků a zkoumá jejich jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost. Dle Nejvyššího správního soudu mimo jiné poslední vypracovaný srovnávací posudek vytváří ucelené posouzení zdravotního stavu stěžovatelky. Jak bylo zmíněno výše, srovnávací posudek vychází jak z doložených lékařských zpráv stěžovatelkou, tak z vlastních klinických zjištění. Posudková komise vysvětlila, které postižení stěžovatelky považuje za příčinu nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky. V otázce dalších zdravotních postižení stěžovatelky objasnila svůj rozporný závěr oproti posudku ze dne 11. 8. 2020; uvedla, na základě čeho vyloučila funkční postižení horních končetin a gynekologické onemocnění stěžovatelky a z jakého důvodu nepovažuje psychické omezení stěžovatelky za posudkově významné. Posudková komise dospěla k názoru, že stěžovatelka je schopna využít dosavadní získané praxe a je schopna případné rekvalifikace. Stěžovatelka v kasační stížnosti ani neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, proč by měl být aplikován § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity.

[28] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k názoru, že posouzení invalidity krajským soudem podepřené vypracovanými posudky jako stěžejními důkazy (zejména srovnávacím posudkem) bylo správné. Stěžovatelka tak nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní, jelikož její pracovní schopnost poklesla o 25 %. Stěžovatelka nesplňuje podmínku invalidity, a rozhodnutí žalované tak odpovídá zdravotnímu stavu stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť ke všem projednávaným otázkám stěžovatelkou vznášeným existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud na projednávanou věc aplikoval korektně a nedopustil se žádného pochybení.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu